

ОТКРИТА ЛЕКЦИЯ
на гл. ас. д-р. *Петър ПЛАМЕНОВ*

*400 години от смъртта на
УИЛЯМ ШЕКСПИР*

*Неназована си остава
красотата.*

*Уилям Шекспир
– философски и естетически идеи*

10. 11. 2016 четвъртък 17.00 ч.
СУ „СВ. КЛИМЕНТ ОФРИДСКИ”, ФФ, Катедра ЛОГИКА ЕТИКА ЕСТЕТИКА
НОВА КОНФЕРЕНТНА ЗАЛА,
Северно крило, вход от ул. Шипка, ет. IV,
Бул. Цар Освободител 15

§

Стремете се към съвършенство и без това няма да го постигнете.

§

Хората трудно намират общ език със себе си, може би защото е трудно да си добър разказвач и търпелив слушател едновременно.

§

Ако бях това, което исках, щях да мечтая да бъда това, което съм.

§

Не се поддавайте на отчаянието. Животът не е нито по-добър, нито по-лош от нашите мечти. Просто е напълно различен.

§

Нашите съмнения са нашите предатели. Те ни карат да изгубим това, което бихме могли да спечелим, ако не се страхувахме да опитаме.

§

Каква е тази ужасяваща епоха, в която идиоти водят слепия?

§

Живеят само влюбените, останалите просто съществуват.

§

Морето има граници, не и големите желания.

§

Хубостта, лъжи незнае, от труфила красотата не се нуждае...

§

Ние знаем какво сме, но не знаем какво трябва да бъдем.

§

Истината има спокойно сърце.

"...Да обичаш – това означава да бъдеш направен от сълзи и въздишки, от пламък и вяръност, докато станеш купчина пепел...."

✍

Би било интелектуална загуба да мислим Шекспировото наследство единствено в перспективата на чистата драматургия. И това е така защото Шекспировата многопластовост означава и органическо отговаряне вътре в самите произведения на основните естетически и философски въпроси - защо ни е нужно изкуство, какво означава то, защо красотата обладава такава сила над човеците, кои сме ние, защо сме такива и защо светът е прекасен и ужасен едновременно. Всички тези въпроси намират своето разрешение на територията на пиесите на ейвънския бард, нещо повече - превръщат го освен във велик драматург и във велик теоретик на изкуството в спонтанен естетик, защото красотата винаги следва да бъде разбрана, а не просто да зашеметява.

Откъде неизчерпаемото въображение на Уилям Шекспир извлича идеите си?! Кои са първоизточниците на образния му свят и защо пиесите му откриваме почти неизтощим мисловен заряд и изключителна естетическа енергия. На какво се дължи безстрашието на драматурга да обръща поглед към най-трудните, парадоксални и вечни философски теми.

Посредством конкретна работа с текста и философско-естетически анализ ще се изведат основните идеи на Шекспир – за красивото, трагическото, комическото, ролята смисъла и спецификата на изкуството, творбата, твореца, езика, словесността и стила.

Ще се направи опит за реконструиране на Шекспировата представа за изкуството на поезията, театъра, живописата, музиката и танца. Ще се обгледа конгениалната близост между идеиния свят на Шекспир и наследството на мислители като Петрарка, Пико дела Мирандола, Марсилио Фичино, Томас Мор, Франсис Бейкън, Мишел дьо Монтен и др.

*След четенето на Шекспир на мен ми се завива свят.
Чуствам се така сякаш съм надникнал в бездна.*

Ал. С. Пушкин

За нас Шекспир не е просто само всеизвестно и гръмко име, на което се покланяме от време на време, и то отдалече; не, той се е превърнал в наше достояние, проникнал е в нашата плът и кръв.

И. С. Тургенев

Шекспир е най-известния от всички, които никога не са съществували.

Марк Твен

*Шекспировият театър – това е вълшебна кутия, пълна с редки ценности, където световната история, сякаш находка от невидимо време, преминава пред очите ни, а неговите планове, не са планове в обикновения смисъл на думата. Всичко в пиесите му се върти в кръг със скрит център (него не го е забелязал и не го е определил още нито един философ), където цялата оригиналност на нашето *Аз* и дръзновенна свобода на нашата воля се сблъскват с неизбежния ход на цялото...
Какво може да бъде по-голямо от природата, от човеците на Шекспир?!*

Й. В. Гьоте

Като че ли по-дълбоко от всички чуждестранни писатели, Шекспир е постигнал италианския национален характер – с онази щедрост на ума, изобретяваща хиляди способности за изразяване на едни и същи чувства, и при това с пищно красноречие, черпещо образи от самата природа, способна да превежда през преживяванията на душите.

Ан Жермен дьо Стал